

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประเภทการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ ในโรงพยาบาลของรัฐ กรุงเทพมหานคร และศึกษาค้นหาแนวระดับความเหนื่อยหน่ายโดยมีการรับรู้ต่อความสำเร็จในงาน สัมพันธภาพระหว่างบุคลากรพยาบาล ลักษณะงานที่รับผิดชอบ การรับรู้ต่อความสามารถเชิงวิชาชีพของตนเอง การรับรู้ต่อระบบบริหารประเภทผู้ป่วย ตำแหน่ง ประสบการณ์ด้านการพยาบาล และอายุ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย และรวบรวมข้อมูลทั้งรายละเอียดต่อไปนี้

ลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากร

1. ประชากรในการวิจัย เป็นพยาบาลวิชาชีพที่มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- 1.1 มีประสบการณ์ด้านการพยาบาลตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป
- 1.2 ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งพยาบาลประจำการ และตำแหน่งบริหารการพยาบาลตั้งแต่ระดับพยาบาลหัวหน้าหอผู้ป่วย และผู้ตรวจการ
- 1.3 ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลของรัฐ หมายถึง โรงพยาบาลที่มีแผนกอายุรกรรม ศัลยกรรม สูติ-นรีเวชกรรม และกุมารเวชกรรม เฉพาะในหอผู้ป่วยสามัญ และหออภิบาลผู้ป่วยหนักในแผนก อายุรกรรม และศัลยกรรม ที่สังกัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงกลาโหม กระทรวงมหาดไทย ทบวงมหาวิทยาลัย และสังกัดกรุงเทพมหานคร

2. กลุ่มตัวอย่างประชากร การสุ่มตัวอย่างประชากรที่ตรงตามลักษณะที่กำหนดจะศึกษากันกล่าวในข้อ 1 เป็นแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) ซึ่งมี 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเลือกโรงพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยนำชื่อโรงพยาบาลของรัฐที่ตรงตามลักษณะกำหนดในการวิจัยมาแยกออกเป็น 5 ลักษณะ ตามสังกัดดังนี้ คือ สังกัดกระทรวงสาธารณสุข สังกัดกระทรวงกลาโหม สังกัดกระทรวงมหาดไทย สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย สังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีโรงพยาบาล 12 แห่ง สุ่มตัวอย่างโรงพยาบาลได้ 6 แห่ง โดยใช้อัตราส่วนประมาณ 1 : 2 ดังนี้

สังกัดกระทรวงสาธารณสุข มี 2 โรงพยาบาล สุ่มมา 1 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลราชวิถี

สังกัดกระทรวงกลาโหม มี 2 โรงพยาบาล สุ่มมา 1 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

สังกัดกระทรวงมหาดไทย มี 1 โรงพยาบาล ได้แก่ โรงพยาบาล
ตำรวจ

สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย มี 2 โรงพยาบาล สุ่มมา 1 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลศิริราช

สังกัดกรุงเทพมหานคร มี 4 โรงพยาบาล สุ่มมา 2 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลกลาง และโรงพยาบาลตากสิน

ขั้นที่ 2 การเลือกพยาบาลในโรงพยาบาลแต่ละแห่งที่สุ่มได้ในขั้นที่ 1 โดยแบ่งพยาบาลออกเป็น 2 ลักษณะตามตำแหน่ง คือ กลุ่มผู้บริหารการพยาบาล และกลุ่มพยาบาลประจำการ ซึ่งรวมพยาบาลที่ทำงานในหออภิบาลผู้ป่วยหนัก (เฉพาะแผนกอายุรกรรมและศัลยกรรมเท่านั้น) โดยแยกออกเป็น 4 แผนก ตามการปฏิบัติคนของพยาบาลวิชาชีพ ได้แก่ แผนกอายุรกรรม แผนกศัลยกรรม แผนกสูติ-นรีเวชกรรม และแผนกกุมารเวชกรรม

เมื่อดำเนินการตาม 2 ขั้นตอนดังกล่าวแล้ว จะได้จำนวนประชากรเป็นพยาบาลวิชาชีพทั้งหมด 1,939 คน และผู้วิจัยได้เทียบหาจำนวนตัวอย่างประชากรจากตาราง Krejcie and Mogan (1970 : 608) จะได้ตัวอย่างประชากรจำนวน 320 คน แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการความ

แม่นยำในการเก็บรวบรวมข้อมูลมากยิ่งขึ้น จึงได้ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นพยาบาลวิชาชีพ ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นจำนวนทั้งหมด 350 คน แต่จากการเก็บข้อมูลจริง ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นพยาบาลวิชาชีพ จำนวน 339 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างประชากร ดังนี้

1. สํารวจรายชื่อพยาบาลวิชาชีพที่ตรงตามลักษณะที่ต้องการ
2. จับสลากจำนวนพยาบาลวิชาชีพ ทั้งพยาบาลระดับบริหารและพยาบาลประจำการตามที่กำหนดไว้ ในสัดส่วนประมาณ 1 ต่อ 5 ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 339 คน ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนตัวอย่างประชากรของพยาบาลวิชาชีพ จำแนกตามสังกัด
โรงพยาบาลของรัฐ กรุงเทพมหานคร

โรงพยาบาล	พยาบาลระดับบริหาร จำนวน (คน)	พยาบาลประจำการ จำนวน (คน)	รวม
กลาง	4	16	20
ตากสิน	6	32	38
ตำรวจ	12	58	70
พระมงกุฎเกล้า	15	20	35
ราชวิถี	7	17	24
ศิริราช	21	131	152
รวม	65	274	339

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

1. ศึกษา ค้นคว้า เอกสาร ตำรา งานวิจัยต่าง ๆ ทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ ตลอดจนศึกษาเฉพาะความเหนื่อยหน่ายในวิชาชีพการพยาบาล
2. รวบรวมความรู้ และแนวคิดทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับความเหนื่อยหน่าย มาสร้างเป็นแบบสอบถาม อันประกอบด้วย 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของพยาบาลวิชาชีพ เป็นคำถามชนิดปลายเปิด และปลายปิด จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม ปัจจัยคัดสรรเกี่ยวกับการทำงาน จำนวน 41 ข้อ เป็นคำถามชนิดเลือกตอบ 1 ประการ ตามการรับรู้ซึ่งตรงกับสภาพความเป็นจริงในการปฏิบัติงาน ซึ่งได้แก่ ลักษณะงานที่รับผิดชอบ สัมพันธภาพระหว่างบุคลากรพยาบาล การรับรู้ต่อความสำเร็จในงาน การรับรู้ต่อความสามารถเชิงวิชาชีพของตนเอง และการรับรู้ต่อระบบบริหาร

ตัวอย่างข้อคำถามของแบบสอบถามในส่วนที่ 2

ข้อคำถาม	เป็นจริง				ไม่เป็นจริงเลย
	มากที่สุด	มาก	บางส่วน	น้อย	
1. การปฏิบัติงานในหน่วยงานของท่านเสี่ยงต่อการติดเชื้อ					

การเลือกตอบในแต่ละช่วงคำตอบ มีความหมายดังนี้

เป็นจริงมากที่สุด หมายถึง เมื่อเห็นว่าข้อความทั้งหมดในประโยคตรงตามความเป็นจริงในการทำงานทุกประการ

เป็นจริงมาก	หมายถึง	เมื่อเห็นว่าข้อความทั้งหมดในประโยค <u>ส่วนมาก</u> ตรงตามความเป็นจริงที่ท่านประสบในการทำงาน
เป็นจริงบางส่วน	หมายถึง	เมื่อเห็นว่าข้อความในประโยคตรงตามความเป็นจริงที่ท่านประสบในการทำงาน <u>เพียงบางส่วน</u>
เป็นจริงน้อย	หมายถึง	เมื่อเห็นว่าข้อความในประโยคตรงตามความเป็นจริงที่ท่านประสบในการทำงาน <u>เพียงเล็กน้อย</u>
ไม่เป็นจริงเลย	หมายถึง	เมื่อเห็นว่าข้อความทั้งหมดในประโยค <u>ไม่ตรงตามความเป็นจริง</u> ที่ท่านประสบในการทำงานเลย

ข้อความในตอนที่ 2 นี้ ประกอบด้วย ข้อความทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้

ถ้าเป็นคำถามทางบวกคือ		ถ้าเป็นคำถามทางลบคือ	
เป็นจริงมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน	เป็นจริงมากที่สุด	ให้ 1 คะแนน
เป็นจริงมาก	ให้ 4 คะแนน	เป็นจริงมาก	ให้ 2 คะแนน
เป็นจริงบางส่วน	ให้ 3 คะแนน	เป็นจริงบางส่วน	ให้ 3 คะแนน
เป็นจริงเล็กน้อย	ให้ 2 คะแนน	เป็นจริงเล็กน้อย	ให้ 4 คะแนน
ไม่เป็นจริงเลย	ให้ 1 คะแนน	ไม่เป็นจริงเลย	ให้ 5 คะแนน

ปัจจัยคัดสรรเกี่ยวกับการทำงาน ที่มีข้อความทางบวก มีดังนี้

ลักษณะงานที่รับผิดชอบ ได้แก่ ข้อ 1, 4, 5

สัมพันธภาพระหว่างบุคลากรพยาบาล ได้แก่ ข้อคำถามตั้งแต่ข้อ 9

ถึง ข้อ 15

การรับรู้ต่อความสำเร็จในงาน ได้แก่ ข้อคำถาม ตั้งแต่ข้อ 16

ถึง ข้อ 22

การรับรู้ความสามารถเชิงวิชาชีพของตนเอง ได้แก่ ข้อคำถาม
ตั้งแต่ ข้อ 23 ถึง ข้อ 27

การรับรู้ต่อระบบบริหาร ได้แก่ ข้อคำถาม ตั้งแต่ข้อ 28 ถึง 41
ยกเว้นข้อ 36

ปัจจัยค้ำสรรเกี่ยวกับการทำงาน มีข้อคำถามทางลบ มีดังนี้

ลักษณะงานที่รับไม่ชอบ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 6, 7, และ 8
การรับรู้ต่อระบบบริหาร ได้แก่ ข้อ 36

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การตัดสินระดับความเห็นที่มีต่อปัจจัยค้ำสรรทั้ง 5
ประการ ดังต่อไปนี้ (ประคอง กรรณสูต 2528 : 71)

ค่าคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 4.50-5.00	อยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 3.50-4.49	อยู่ในระดับมาก
ค่าคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 2.50-3.49	อยู่ในระดับปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 1.50-2.49	อยู่ในระดับน้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 1.00-1.49	อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความเห็นที่ครอบคลุมความ
เห็นอย่างน้อยใน 3 ด้าน ได้แก่

1. ความอ่อนเพลียทางร่างกาย
2. ความท้อแท้ใจ
3. พฤติกรรมของพยาบาลในทางลบต่อผู้ร่วมงาน และผู้ป่วย

ตัวอย่างข้อคำถามในตอนที่ 3

ลักษณะของความเหนื่อยหน่าย	รู้สึกบ่อยมาก เกือบทุกวัน	รู้สึกบ่อย อย่างมาก	รู้สึกบางครั้ง อย่างมาก 1 สัปดาห์ ละครั้ง	รู้สึกน้อยครั้ง อย่างมาก 3 เดือนครั้ง	ไม่เคย รู้สึกเลย
1. ท่านรู้สึกไม่อยาก พุดกับเพื่อนร่วม งาน					

แบบสอบถามจะมีค่าตอบให้เลือก 5 ช่อง โดยผู้ตอบแบบสอบถามต้องเลือกเพียง 1 ค่าตอบเท่านั้น มาตรฐานของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากเครื่องมือทดสอบความเหนื่อยหน่ายด้วยตนเอง (Your Burnout Index) ของแมคคอลลันด์ (McConnell 1981 : 33) ซึ่งมีความหมายดังนี้

รู้สึกบ่อยมาก	หมายถึง	ข้อความทั้งหมดในประโยคนั้นตรงกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำเกือบทุกวัน
รู้สึกบ่อย	หมายถึง	ข้อความทั้งหมดในประโยคนั้นตรงกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นอย่างมากสัปดาห์ละครั้ง
รู้สึกบางครั้ง	หมายถึง	ข้อความทั้งหมดในประโยคนั้นตรงกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นบ้างเป็นบางครั้ง อย่างมากเดือนละครั้ง
รู้สึกน้อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความทั้งหมดในประโยคนั้นตรงกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นนานๆครั้งอย่างมาก 3 เดือนครั้ง
ไม่เคยรู้สึกเลย	หมายถึง	ข้อความทั้งหมดในประโยคไม่ตรงกับความรู้สึกนั้นเลย

การให้คะแนน ข้อคำถาม ขึ้นอยู่กับความรู้สึกจากสภาพการทำงานที่ประสบ
จริงของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยถือเกณฑ์ดังนี้

รู้สึกบ่อยมาก	ให้	5	คะแนน
รู้สึกบ่อย	ให้	4	คะแนน
รู้สึกบ้างครั้ง	ให้	3	คะแนน
รู้สึกน้อยครั้ง	ให้	2	คะแนน
ไม่เคยรู้สึกเลย	ให้	1	คะแนน

การพิจารณาให้ความหมายคะแนนในแบบสอบถามตอนที่ 3 นี้ โดยถือว่า
ถ้ามีคะแนนเฉลี่ยสูง จะมีระดับความเหนื่อยหน่ายมากขึ้นตามลำดับ ดังนี้ (ประคอง
กรรณสุต 2528 : 71)

ค่าคะแนนเฉลี่ย	ระหว่าง	4.50-5.00	ระดับความเหนื่อยหน่ายมาก ที่สุด
ค่าคะแนนเฉลี่ย	ระหว่าง	3.50-4.49	ระดับความเหนื่อยหน่ายมาก
ค่าคะแนนเฉลี่ย	ระหว่าง	2.50-3.49	ระดับความเหนื่อยหน่าย ปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย	ระหว่าง	1.50-2.49	ระดับความเหนื่อยหน่ายน้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย	ระหว่าง	1.00-1.49	ระดับความเหนื่อยหน่ายน้อย ที่สุด

การหาความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถาม

เมื่อสร้างแบบสอบถามตามลักษณะที่โครงการจะวิจัยจจัยคักสรรเกี่ยวกับ
การทำงานและระดับความเหนื่อยหน่ายแล้ว ได้ขอให้อาจารย์ที่ปรึกษาทั้ง 2 ท่าน
ได้ตรวจสอบรายละเอียดความครอบคลุมที่จะศึกษาเกี่ยวข้องกับความเหนื่อยหน่ายและ
ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขอความร่วมมือในการตรวจความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถาม
เกี่ยวกับ "ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคักสรรกับระดับความเหนื่อยหน่ายของพยาบาล
วิชาชีพ ในโรงพยาบาลของรัฐ กรุงเทพมหานคร" จากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย ไปติดต่อผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ด้านการศึกษายามาล การบริหาร การพยาบาล และนักจิตวิทยา จำนวน 11 ท่าน (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในภาคผนวก) เพื่อชี้แจง จุดประสงค์ของการตรวจสอบและการแก้ไขแบบสอบถามดังกล่าวด้วยตนเอง หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำมารวบรวมแก้ไข ปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัยตัดสินใจจากความเห็นชอบตรงกันของผู้ทรงคุณวุฒิ ร้อยละ 80 ถือว่ามีความตรงตามเนื้อหามากที่สุด ซึ่งผลปรากฏว่า ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 11 ท่าน เห็นด้วยกับแบบสอบถามที่ให้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา โดยได้เสนอให้ปรับปรุงเพียงเล็กน้อย บางข้อรายการ ต่อไปผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษา 2 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนอีกครั้งหนึ่ง จึงได้ลักษณะแบบสอบถาม ที่ได้แก้ไขปรับปรุงที่สมบูรณ์ มีจำนวนทั้งหมด 66 ข้อ ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของพยาบาลวิชาชีพ

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม ปัจจัยกีดสรรเกี่ยวกับการทำงาน รวม 41 ข้อ

ได้แก่

1. ลักษณะงานที่รับผิดชอบ มีจำนวน 8 ข้อ
2. สัมพันธภาพระหว่างบุคลากรพยาบาล มีจำนวน 7 ข้อ
3. การรับรู้ต่อความสำเร็จในงาน มีจำนวน 7 ข้อ
4. การรับรู้ต่อความสามารถเชิงวิชาชีพของตนเอง มีจำนวน 5 ข้อ
5. การรับรู้ต่อระบบบริหาร มีจำนวน 14 ข้อ

ในตอนที่ 3 ระดับความเหนื่อยหน่าย มีจำนวน 25 ข้อ สามารถแบ่งออกเป็นอาการและอาการแสดงของความเหนื่อยหน่าย ออกเป็น 3 ด้านคือ

1. ความเหนื่อยหน่ายทางกาย ได้แก่ ข้อ 3, 4, 5, 6, และ 13
2. ความเหนื่อยหน่ายทางใจ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 7, 8, 9, 10 และ 11
3. ความเหนื่อยหน่ายทางพฤติกรรม ได้แก่ ข้อ 12, 14, 15, 16,

17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24 และ 25

การหาความเที่ยงของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร ที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับประชากรจริง เป็นพยาบาลวิชาชีพของแผนกการพยาบาล ในโรงพยาบาลศิริราช จำนวน 50 คน แล้วนำมาคำนวณหาความเที่ยงโดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ของครอนบาค (Cronbach's Coefficiency) (ประกอบกรรณสูตร 2525 : 62)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{s_x^2} \right)$$

n หมายถึง จำนวนข้อสอบ

s_i^2 หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

s_x^2 หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนนผู้รับการทดสอบทั้งหมด

ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามในตอนที่ 2 ทั้งฉบับ เท่ากับ .84 และในแต่ละค่านี้นี้

1. ลักษณะงานที่รับผิดชอบ ได้ความเที่ยง เท่ากับ .65
2. สัมพันธภาพระหว่างบุคลากรพยาบาล ได้ความเที่ยง เท่ากับ .79
3. การรับรู้ต่อความสำเร็จในงาน ได้ความเที่ยง เท่ากับ .79
4. การรับรู้ต่อความสามารถเชิงวิชาชีพของตนเอง ได้ความเที่ยง เท่ากับ .78
5. การรับรู้ต่อระบบบริหาร ได้ความเที่ยง เท่ากับ .81

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความเหนื่อยหน่าย ผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยง โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ของครอนบาค (Cronbach's Coefficiency) ได้ค่าความเที่ยง เท่ากับ .89

เมื่อนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นพยาบาลวิชาชีพ จำนวน 339 คน แล้วนำมาหาความเที่ยงของแบบสอบถามในตอนที่ 2 ปัจจุบันศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการทำงาน และตอนที่ 3 ระบุถึงความเหนื่อยหน่าย โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ของครอนบาค (Cronbach's Coefficiency) ได้ค่าความเที่ยง .87 และ .90 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดย

1. ขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปติดต่อกับหัวหน้าแผนกการพยาบาลหรือหัวหน้าฝ่ายการพยาบาล ของโรงพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร 6 แห่ง เพื่อชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการเก็บข้อมูล

2. ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างประชากรด้วยตนเอง ใช้เวลาเก็บรวบรวมข้อมูลประมาณ 4 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 22 มีนาคม 2529 ถึง 22 เมษายน 2529 จำนวนแบบสอบถามที่ส่งออกไปทั้งหมด 350 ฉบับ ได้รับกลับคืน 339 ฉบับ เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทุกชุด คิดเป็นร้อยละ 96.86

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS^x (Statistic Package for the Social Science) ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคล คำนวณเป็นค่าร้อยละ

ตอนที่ 2, 3, 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 2 คำนวณหาคะแนนของระดับความเหนื่อยหน่าย คิดเป็นร้อยละ และมีชนิดนัยสำคัญ แล้วนำทดสอบค่าที (t - test) การทดสอบระดับความเหนื่อยหน่ายจากคะแนนดิบของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด โดยให้ความหมายของคะแนนดังนี้

คะแนนระหว่าง	101-125	มีความเหนื่อยหน่ายในระดับมากที่สุด
คะแนนระหว่าง	76-100	มีความเหนื่อยหน่ายในระดับมาก
คะแนนระหว่าง	51-75	มีความเหนื่อยหน่ายในระดับปานกลาง
คะแนนระหว่าง	25-50	มีความเหนื่อยหน่ายในระดับน้อย

การเปรียบเทียบระดับความเหนื่อยหน่ายกับปัจจัยคัดสรร โดยคำนวณหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความเหนื่อยหน่าย และปัจจัยคัดสรรที่เป็นสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง จัดแบ่งเป็นกลุ่ม หลังจากนั้นทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม โดยใช้ค่าเอฟ ส่วนปัจจัยคัดสรรเกี่ยวกับการทำงานคิดคะแนนรวมของแต่ละปัจจัย หลังจากนั้นทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยใช้ค่าเอฟ (ประกอบ กรรณสูต 2528 : 182)

การคิดคะแนนของแต่ละปัจจัยคัดสรรเกี่ยวกับการทำงานแต่ละประการในรูปคะแนนดิบแล้วให้ความหมาย ดังนี้

ลักษณะงานที่รับผิดชอบ ๑๖๐

คะแนนระหว่าง	30-40	คะแนนหมายถึง	งานที่ต้องอาศัยความรับผิดชอบอย่างมาก (มีโอกาเสี่ยงต่อการเกิดความเหนื่อยหน่ายได้สูง)
คะแนนระหว่าง	19-29	คะแนนหมายถึง	งานที่ต้องรับผิดชอบในระดับปานกลาง (มีโอกาเสี่ยงต่อการเกิดความเหนื่อยหน่ายได้ปานกลาง)
คะแนนระหว่าง	8-18	คะแนน หมายถึง	งานที่ต้องรับผิดชอบในระดับน้อย (มีโอกาเสี่ยงต่อการเกิดความเหนื่อยหน่ายได้น้อย)

สัมพันธภาพระหว่างบุคคลากรพยาบาล (๓๗)

- คะแนนระหว่าง 25-35 คะแนนหมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลากร
พยาบาลอยู่ในระดับมาก
- คะแนนระหว่าง 14-42 คะแนนหมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลากร
พยาบาลอยู่ในระดับปานกลาง
- คะแนนระหว่าง 5-13 คะแนน หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลากร
พยาบาลอยู่ในระดับน้อย

การแปลความหมาย ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพระหว่างบุคคลากร
พยาบาลกับความเหนื่อยหน่าย เป็นไปในทางตรงกันข้าม คือเสี่ยงต่อการเกิดความ
เหนื่อยหน่ายน้อย ปานกลาง และมาก ตามลำดับ

การรับรู้ต่อความสำเร็จในงาน

- คะแนนระหว่าง 25-35 คะแนนหมายถึง การรับรู้ต่อความสำเร็จในงาน
อยู่ในระดับมาก
- คะแนนระหว่าง 14-24 คะแนนหมายถึง การรับรู้ต่อความสำเร็จในงาน
อยู่ในระดับปานกลาง
- คะแนนระหว่าง 5-13 คะแนนหมายถึง การรับรู้ต่อความสำเร็จในงาน
อยู่ในระดับน้อย

การแปลความหมาย ความสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้ต่อความสำเร็จในงาน
กับความเหนื่อยหน่าย เป็นไปในทางตรงกันข้าม นั่นคือ เสี่ยงต่อการเกิดความเหนื่อย
หนายน้อย ปานกลาง และมาก ตามลำดับ

การรับรู้ต่อความสามารถเชิงวิชาชีพของตนเอง

- คะแนนระหว่าง 19-25 คะแนนหมายถึง การรับรู้ต่อความสามารถเชิง
วิชาชีพของตนเองอยู่ในระดับมาก
- คะแนนระหว่าง 12-18 คะแนนหมายถึง การรับรู้ต่อความสามารถเชิง
วิชาชีพของตนเองในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 5-11 คะแนนหมายถึง การรับรู้ต่อความสามารถเชิง
วิชาชีพของตนเอง อยู่ในระดับน้อย

การแปลความหมาย ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อความสามารถเชิง
วิชาชีพของตนเองกับความเหนื่อยหน่าย เป็นไปในทางตรงกันข้าม คือ เสี่ยงต่อการ
เกิดความเหนื่อยหน่าย น้อย ปานกลาง และมาก ตามลำดับ

การรับรู้ต่อระบบบริหาร

คะแนนระหว่าง 42-70 คะแนนหมายถึง การรับรู้ต่อระบบบริหารอยู่ใน
ระดับมาก

คะแนนระหว่าง 35-41 คะแนนหมายถึง การรับรู้ต่อระบบบริหารอยู่ใน
ระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 14-32 คะแนนหมายถึง การรับรู้ต่อระบบบริหารอยู่ใน
ระดับน้อย

การแปลความหมาย ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อระบบบริหารกับ
ความเหนื่อยหน่าย เป็นไปในทางตรงกันข้าม คือ เสี่ยงต่อการเกิดความเหนื่อยหน่าย
น้อย ปานกลาง และมาก ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเหนื่อยหน่ายกับปัจจัยคักสรร
โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และทดสอบค่าที (ประคอง กรรณสุต
2525: 108)

การแปลผลความหมายของค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) (ประคอง
กรรณสุต 2525 : 113)

ค่า	ความสัมพันธ์
$\pm .70 - 9.00$	สูง
$\pm .30 - .69$	ปานกลาง
$\pm .00 - .29$	น้อย

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์หัตถคถอยพหุคูณ โดยการวิเคราะห์การถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (Stepwise Multiple Regresston Analysis) โดยมีขั้นตอนดังนี้

- ก. คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างตัวพยากรณ์กับตัวพยากรณ์และตัวพยากรณ์กับตัวเกณฑ์ (ประกอบ กรรณสูต 2522 : 108)
- ข. ทดสอบค่าที่ ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างตัวพยากรณ์กับตัวพยากรณ์ และตัวเกณฑ์กับตัวพยากรณ์
- ค. คัดเลือกตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับตัวเกณฑ์ มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวพยากรณ์และตัวเกณฑ์ (Kerlinger and Pedhazur 1973 : 62)
- ง. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Kerlinger and Pedhazur 1973 : 63)
- จ. คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (Kerlinger and Pedhaur 1973 : 63)
- ฉ. ทดสอบความมีนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบของตัวพยากรณ์แต่ละตัวที่เข้ามาในสมการถดถอย เพื่อที่ว่าตัวพยากรณ์นั้นส่งผลต่อตัวเกณฑ์หรือไม่ (Kerlinger and Pldhazur 1973 : 167)
- ช. การหาคงที่ของสมการพยากรณ์ (Kerlinger and Pedhazur 1973 : 30)
- ซ. หาความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย (Kerlinger and Pedhazur 1973 : 67)
- ฌ. หาความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสมการพยากรณ์ (Kerlinger and Pedhazur 1973 : 66)
- ฎ. สร้างสมการพยากรณ์ระดับความเหนื่อยหน่ายของพยาบาลวิชาชีพ ในรูปคะแนนดิบ และคะแนนมาตรฐาน
- ฏ. การพิจารณาตัวพยากรณ์ที่คั่น พิจารณาจากการเพิ่มสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณและสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปคะแนนดิบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติพร้อมกันไป

ฎ. หลักเกณฑ์ในการเลือกตัวพยากรณ์จากการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ใช้หลักเกณฑ์การเลือกคือ เลือกค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวพยากรณ์กับตัวเกณฑ์ที่มีค่าสูงสุดเป็นตัวพยากรณ์ตัวแรกที่เลือกเข้าสมการก่อน และตัวต่อมาเลือกตัวพยากรณ์ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวพยากรณ์กับตัวเกณฑ์ ที่มีค่าค้ำมารองจากตัวพยากรณ์ตัวแรกที่เข้าสมการแล้ว และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวพยากรณ์ด้วยกันต่ำ กระทำเช่นนี้จนถึงตัวพยากรณ์ตัวสุดท้าย